

You're My Sky

#จุดหมายคือ
ท้องฟ้า

Karnsai เขียว

LetmedieALONE ทาว

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

You're My Sky
#จุดหมายคือท้องฟ้า

You're My Sky #จุดหมายคือท้องฟ้า

Karnsaii เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ที่ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2388-4

ภาพปก LetmedieALONE

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจมได พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 319 บาท

พืชม้วน

กระดาษกนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ก่อนหน้านี้ Karnsai เคยพาทุกคนไปสัมผัสกับความทรงจำการออกค่ายของมหา'ลัยกันมาแล้วในเรื่อง 'ค่ายสร้างรัก' คราวนี้เราจะพาเราไปเฝ้าดูไลฟ์สไตล์ของนักศึกษาอีกหนึ่งครั้งกับการทำกิจกรรมต่างๆ ของคณะในฐานะเฟรชชี สร้างภาพจำร่วมกับเพื่อนๆ พี่ๆ อย่างสนุกสนานและอัดแน่นไปด้วยความรู้สึกระทึกใจ เพราะ 'น้องธร' ของเราเพิ่งเข้าเรียนในชั้นปีที่หนึ่งสดๆ ร้อนๆ แน่หนอนว่าเฟรชชีวัยใสแทบทุกคนในประเทศไทยล้วนต้องผ่านกิจกรรมรับน้องกันอยู่แล้ว แต่จะมีใครโชคดีแบบน้องธรมั้ยคะ ที่ได้ทำกิจกรรมกับพี่นายกสโมฯ สุดคูลอย่าง 'พีทพีฟ้า' คนนี้

อันที่จริงเขาสองคนเคยเห็นหน้ากันมาก่อนตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมนู่นแล้วละคะ เพียงแต่ไม่เคยพูดคุยกันอย่างจริงจังจั่งเท่านั้น เพราะพีฟ้าเป็นถึงประธานนักเรียนคนดัง มีคนล้อมหน้าล้อมหลังตลอดเวลา น้องธรเลยเลือกที่จะชื่นชมพี่เขาอยู่ห่างๆ อย่างห่างๆ ดีกว่า แต่ใครจะไปคิดล่ะคะว่าพอเข้ามามหา'ลัยเดียวกันแล้วจะได้ใกล้ชิดกันขนาดนี้ แถมยังมีเรื่องน่าตกใจตามมาอีกไม่น้อย...แบบนี้้องธรรของพวกเราจะเลือกเก็บความรู้สึกเอาไว้ อยู่ในมุมของตัวเองเงียบๆ เช่นที่ผ่านมา หรือจะกล้าเดินออกไปตรงหน้าพี่ฟ้า และพูดคุยกับเขาอย่างที่อยากทำมาตลอด ร่วมเอาใจช่วยน้องปีหนึ่งคนนี้ไปด้วยกันนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

- จุดหมายที่ 1 -

ผมแอบหลงรักท้องฟ้าครับ!

ความรู้สึกนี้เกิดขึ้นมาตอนไหนไม่อาจรู้ได้ รู้ตัวอีกทีผมก็เอาแต่เฝ้ามองท้องฟ้า นั่นอยู่ไกลๆ แล้ว จากความรู้สึกชอบและชื่นชมกลับกลายเป็น 'รัก' ในที่สุด ท้องฟ้าเป็นแรงบันดาลใจ เป็นจุดมุ่งหมายที่ทำให้ผมอยากก้าวไปยืนเคียงข้างในตำแหน่งนั้น

ผมรู้ว่านั้นคือเรื่องเพ้อฝันที่ไม่อาจเป็นจริงได้ แต่อย่างน้อยวันนี้ก็ได้ขยับเข้าไปใกล้ท้องฟ้า นั่นอีกนิดแล้ว ผมอมยิ้มก้มมองตัวเองในชุดนิสิตใหม่เอี่ยม เสื้อนิสิตสีขาวเรียบกริบไม่ต่างจากกางเกงสแล็คสีน้ำเงินเข้ม ทั้งตัวเรียบร้อยสมกับเป็นนิสิตน้องใหม่ชั้นปีที่หนึ่ง

วันนี้แล้วสินะที่จะได้เจอกับ 'ท้องฟ้า' ในรอบหลายปี

ผู่ะ!

"โอ๊ย"

ผมกุมหัวทำหน้าเหยเก ขณะที่ไ้เพื่อนเลวคนที่สะกิดหัวผมเมื่อกี้ นั้นกุมท้องหัวเราะขบขัน

"กูเจ็บนะเว้ย ไอ้ห้าแสน"

"มัวแต่นั่งเพ้อ สายแล้วว๊วย วันนี้ปฐมนิเทศวันแรก มึงไม่ยกกริบไปเจอสุดที่รักของมึงรีง"

"..." นั่นสินะ

"อ้ายอ้ม ยิ้มเข้าไปเกาะอ้ออ้ออ้อ"

ผมชื่อ 'ธ' ครับ มาจากชื่อเต็มๆ ว่า 'ธรณิน' ที่มีความหมายว่าแผ่นดิน เป็นแผ่นดินที่เงยหน้ามองท้องฟ้าตลอดไป

ว่าแต่เมื่อไหร่ที่อ้อแสนมันพูดว่าสายแล้ว

สายแล้ว? ผมอ้าปากค้างขณะจ้องนาฬิกาที่ติดอยู่ตรงผนังห้อง จิบหาย!

อ้อแสนไม่รอผมด้วยซ้ำ มันคว้าเนกไทและกระเป๋าเสร็จแล้วก็รีบกระโจนออกจากห้องไปทันที ผมจึงรีบขอยกเท้าตามมันไปติดๆ

ปีที่เอสตอนเข้าวันธรรมดาวันนี้เป็นอะไรที่รอกส์สุดๆ สภาพผู้คนเบียดเสียดกันจนแทบจะรวมร่างได้ ยิ่งดีหน่อยที่เป็นตอนเช้า กลิ่นกายยังคงค่อนข้างสดชื่น หากเป็นตอนเย็นผมคงได้ขาดอากาศหายใจโดยไม่ต้องสงสัย ใช้เวลาไม่นานผมกับอ้อแสนเพื่อนรักก็หลุดออกมาจากปีที่เอสเมื่อถึงสถานีซึ่งเป็นจุดหมาย

"ข้าวะ ขาล้นจิบหายมึงเนี่ย"

อ้อแสนมันหันมาแซวผมก่อนจะกระตุกข้อมือให้ออกวิ่ง

"อ้อเปรตอ้อ ใครจะไปสูงเป็นเสาไฟฟ้าเหมือนมึงวะ"

ผมย่นจมูก เหลือบตามองเพื่อนสนิทที่สูงเลยไหล่ผมไปไกล ให้พูดกันตรงๆ ผมสูงประมาณหัวไหล่มัน ทั้งๆ ที่ตอนมัธยมต้นส่วนสูงเราไม่ได้ห่างกันขนาดนี้ แต่เวลาแค่สองสามปีทำให้มันสูงใหญ่จนผมนี่ก็อิจฉา ผมวิ่งไปหอบไปเพราะความยาวของขาที่ต่างกันมาก อ้อแสนคงเห็นใจถึงชะลอความเร็วลงบ้าง แต่มันก็ทำให้ผมหอบอยู่ดี

แปดโมงจะครึ่งแล้วเมื่อผมก้มมองนาฬิกาบนข้อมืออีกครั้ง

"ยินดีต้อนรับนิสิตใหม่ทุกคนสู่วัฒนของมหาวิทยาลัย ผมในฐานะนายกสโมสรนิสิตและเป็นรุ่นพี่ปีสี่ ขอเป็นตัวแทนพี่เก่าและน้องๆ ปีอื่นๆ ทุกคนในการกล่าวต้อนรับนิสิตใหม่ในปีการศึกษานี้"

เสียงทุ้มอันคุ้นเคยดังมาจากกระยะไกล ทำให้ผมต้องรีบขอยกเท้าอย่างว่องไวเพื่อไปยังจุดหมาย

"ขอให้รับรู้ว่าคุณนี่พวกคุณทุกคนคือส่วนหนึ่งของคณะแล้ว ต่อจากนี้ไป

จะมีกิจกรรมต่างๆ ที่จะทำให้พวกคุณได้เรียนรู้การใช้ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัย ผมอยากให้คุณจำไว้ว่าทุกอย่างจะผ่านไปด้วยความสามัคคีของคนในรุ่น ทุกคนมีความสำคัญเท่าเทียมกัน ดังนั้นต้องช่วยกันฟันฝ่า ทั้งเรื่องการเรียนรู้ และการทำกิจกรรม ผมขอให้พวกคุณโชคดีในการปรับตัวเป็นผู้ใหญ่ขึ้น อีกก้าวหนึ่ง"

ใจเต้นแรงชะมัด...ใจเต้นเพราะนั่นคือเสียงของ 'ห้องฟ้า'

ไม่เสียแรงที่วิ่งจนเหนื่อยหอบ เมื่อผมมาหยุดอยู่หน้าหอประชุมจึงได้เห็นใครบางคนที่อยู่ในห้องของความทรงจำตลอดมา กำลังทำหน้าที่หัวหน้านิสิตได้อย่างน่าชื่นชม ภาพใบหน้าหล่อเหลาขยับยิ้มในชุดนิสิตเรียบร้อย บวกกับเครื่องหน้าคมคายสะอาดสะอ้านนั้นสะกดสายตาผมให้จ้องมองอยู่อย่างนั้น

ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปี 'พี' ก็ยังคงอาจน่าชื่นชมเสมอ พีเป็นคนดังที่ใครๆ ต่างก็ชื่นชอบ คงไม่แปลกที่ผมจะแอบมองพีจากที่ไกลๆ แบบนี้

"พีฟ้า"

ผมลืมพีชื่อนี้แล้วแค้นยิ้มให้ตัวเองที่ถือวิสาสะเรียกอีกฝ่ายว่า 'พี'

'ทัฬฟ้า พนานรเศรษฐี'

ชื่อนี้ผมท่องจำได้ขึ้นใจ เพราะหัวใจไม่รักดีแอบซ่อนความรู้สึกบางอย่างที่มีต่อคนคนนั้นมานาน

"ยิ้มหน้าบานเขี้ยวนะ"

"มึงก็ไม่ต่างจากกุหลอก"

มันยังไหลแล้วเปื่อยงายตาไปจับจ้องที่ใครบางคน ไร้อันตรายรู้ว่าผมแอบมีใจให้ใครบางคน นั่นเพราะสถานะเราไม่ได้ต่างกันเท่าไร

สถานะของคนแอบชอบนะครับ

ถูกแล้ว...ไร้อันตรายก็มีคนที่มันผูกใจเหมือนกัน แล้วดูสิ พอมันเห็นที่เขาก็ทิ้งให้ผมยืนเคืองอยู่คนเดียวชะนั้น ผมสายหัวอย่างเอือมระอาแล้วมองกลับไปทำหน้าที่หอประชุมอีกครั้ง คราวนี้ผมเห็นพีทัฬฟ้ายิ้มมุมปากหลังจากที่กล่าวต้อนรับนิสิตใหม่ของคณะอีกครั้ง เป็นการปิดท้ายหลังจากที่บรรดาคณาจารย์ผลัดกันขึ้นมาให้ออวาท

"ฮะ"

"เฮ้ย"

โครม!

จังหวะที่ก้มหน้าก้มตาจัดเครื่องแต่งกายตัวเองให้เรียบร้อยนั้นแหละ ใครสักคนก็วิ่งมาด้วยความเร็ว กระแทกผมจนถึงกับถลาไปข้างหน้า แล้วชนกับโต๊ะที่ตั้งอยู่บริเวณหลังหอประชุม แน่نونว่าเสียงมันดังมากพอ จะทำให้นิสิตที่นั่งอยู่แถวหลังๆ หันมามอง ดีที่หอประชุมแห่งนี้กว้างขวางพอสมควร ไม่อย่างนั้นคงได้อายขายหน้าคนทั้งหอประชุมอย่างไม่ต้องสงสัย

พี่ๆ ปีสองกรุกันเข้ามาช่วยพยุงผมให้ลุกขึ้น ส่วนไอ้คนที่ชนผมก็รีบเอ่ยปากขอโทษขอโพย

"เป็นอะไรรีเปลา่ครับน้อง"

พี่ๆ ปีสองถามกันเชิงแซ่ ไอ้แสบที่ล่องหนไปก่อนหน้านี้ก็โผล่มาพอดี ผมเลยตอบคำถามที่ปีสองด้วยการส่ายหน้าแล้วคว้าแขนไอ้แสบที่ช่วยพยุง

"เกิดอะไรขึ้น"

เสียงทุ้มของใครบางคนดังขึ้นจากด้านหลัง

เสียงนั้น!

ผมตัวชาวาบ ส่วนมือก็เย็นเฉียบจนไอ้แสบจับสังเกตุได้ มันหรีตามองข้ามไหล่ผมไปแล้วกดยิ้มมุมปากทันที

"น้องปีหนึ่งหกล้มครับพี่ฟ้า"

'พี่ฟ้า'

ชื่อนั้นทำให้ผมแอบขบเม้มริมฝีปากอย่างไม่รู้จะจัดการกับอาการประหลาดของตัวเองได้ยังไง

"แล้วน้องเป็นอะไรมากรีเปลา่"

'น้อง' ถูกบรรดาพี่ๆ ปีสองดันให้หันกลับไปด้านหลังเพื่อให้พี่ฟ้ามองสำรวจ ผมยอมรับว่าวินาทีที่ได้สบตากับท้องฟ้าของผมในระยะประชิดนั้น ทำให้หัวใจผมสั่นไหวอย่างรุนแรง นี่ยังไม่รวมใบหน้าที่ยิ้มฉาบฉวยเมื่อสายตาของผมมองสำรวจไปทั่วร่างกายของผมอีก

"เป็นอะไรมากรีเปล่า"

ผมส่ายหน้าปฏิเสธแล้วยิ้มแหย่เมื่อสายตาคุณนั้นมองผมหนึ่ง
"งั้นก็ใส่เสื้อผ้าให้เรียบร้อยด้วยครับ"

ฮะ!

ผมก้มมองตัวเองแล้วเกือเขินอย่างบอกไม่ถูก ชายเสื้อนิลติดหลุดออก
นอกกางเกง ขี้ขาวเสื้อยังพับถึงศอก ส่วนเนกไทก็บิดเบี้ยวไม่เป็นทรง
ทั้งหมดทั้งมวลต้องโทษไอ้แสนคนเดียวที่พาผมวิ่งจนสภาพกระเซอะกระเซิง
ขนาดนี้ ผมรีบจัดการตัวเอง ระหว่างนั้นก็แอบทำปากขมุบขมิบบ่นไปด้วย
เอาจริงๆ คือผมไม่ได้ทำแบบนี้เพราะจะกวนโมโหอีกฝ่ายเลย แต่เป็นเพราะ
ขัดเขินจนไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรต่างหาก ถึงได้แผลงทำหน้าที่แบบที่เคยทำ
เวลาโดนแม่ดู

แต่มันคงผิดเวลาไปหน่อย

"คุณบ่นอะไร"

"ปะ... เปล่าครับ"

ผมรีบส่ายหัวแรงๆ ก่อนจะหันไปทำปากขมุบขมิบคำไอ้ห้าแสนที่ยืน
หัวเราะขำผมอยู่ข้างๆ

"ท้องฟ้ามีงนี่ดูฉิบหาย"

ไอ้แสนกระซิบข้างหูเป็นเชิงล้อผม

"เจียบไปเลย"

"บ่นอะไรของมีงนี่จร"

ไอ้แสนแกล้งพูดเสียงดังจนฟ้าหันมามองอีกครั้ง ผมทำหน้าเลอหลา
เพราะงงว่าตัวเองบ่นตอนไหนวะ พอหันไปเจอตัวต้นเรื่อง มันก็ขยับตาให้ผม
ที่กำลังผูกเนกไทผิดๆ ถูกๆ

"คุณทราบมั๊ยว่าการแต่งกายถูกระเบียบเขาแต่งกันยังไง"

"พอดีผมรีบวิ่งมา..."

"นั่นคือข้อแก้ตัว"

ผมอ้าปากหวอดตอนที่ฟ้าห้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้า เท่านั้นไม่พอ

ปลายนิ้วเรียวยาวยังเอื้อมมาจับเนกไทของผมแล้วผู้ให้ วินาทีที่พี่มัน โน้มใบหน้ามาใกล้จนได้กลิ่นดาวิดอฝหอมอ่อนๆ จากตัวอีกฝ่าย ผมยอมรับว่า ผลอสุกกลิ่นนั้นจนเต็มปอด สภาพผมตอนนี้คงเย็นตลอลยคล้ายคนสติหลุดแน่ๆ

"การแต่งกายให้ถูกระเบียบเป็นกฎระเบียบขั้นพื้นฐานของมหาวิทยาลัยเรา เพื่อที่จะให้ทุกคนรู้หน้าที่ของตัวเอง เขาถึงให้คุณใส่ชุดนิสิตเพื่อเป็นการย้ำเตือนถึงหน้าที่ของคุณ นี่เป็นเพียงกฎเล็กๆ น้อยๆ เพื่อเป็นการปรับพื้นฐานให้พวกคุณเรียนรู้ที่จะใช้ชีวิตภายใต้กฎระเบียบ เพราะสังคมภายนอกที่พวกคุณต้องออกไปเผชิญตอนเรียนจบมันยิ่งกว่านี้หลายเท่า ซึ่งคุณต้องยอมรับสิ่งเหล่านั้นให้ได้"

เสียงห่มอธิบายเนิบนาบ ขณะเดียวกันก็ทำหน้าที่ผูกเนกไทเจ้าปัญหา ให้ผมอย่างคล่องแคล่ว

"..."

"ไม่มีใครคอยฟังคำอธิบายของพวกคุณหรอกนะว่าทำไมถึงมาทำงานสาย หรือทำไมถึงแต่งกายไม่ถูกระเบียบ ชีวิตจริงไม่มีคำว่าให้อภัยหรือหยวนๆ กันไป เพราะถ้าหากเขาไม่พอใจ เขาก็มีสิทธิ์ไล่คุณออก หรือไม่ก็ตัดเงินเดือนคุณ จำไว้ว่าในโลกของการทำงานจริง เหตุผลหรือคำอธิบายจะไม่มีคามหมายเลย หากว่าเจ้าของเงินที่คุณแบมือรับเขาไม่สนใจจะฟัง กฎเล็กๆ น้อยๆ พวกนี้ จึงเป็นสิ่งที่มหาวิทยาลัยเตรียมพร้อมให้พวกคุณมีความเข้มแข็ง พร้อมทั้งจะใช้ชีวิตภายใต้แรงกดดันของสังคมภายนอก..."

เสียงพี่ฟ่าน่าฟังชะมัด

ผมยืนแข็งเป็นหินจนไอ้แสนมันสะกิดที่ไหล่ฉันนั้นแหละถึงเพิ่งรู้ว่า พี่ฟ้าผลอถอยหลังออกไปแล้ว ไม่ต้องส่งกระຈກก็รู้ว่าตอนนีตัวเองจมูกแดง หน้าแดงแค้น พี่ฟ้าทำหน้าที่เห็นอาการประหลาดของผม แต่จังหวะนั้น เหมือนมีรุ่นพี่คนหนึ่งเดินมาตาม ร่างสูงใหญ่จึงผลอออกไปทันที

พี่ฟ้าไปแล้ว...ไปพร้อมกับหัวใจของผมที่หลุดลอยไปด้วย

"ห้องฟ้าแฉ็ดแฉัก"

นั่นคือคำตอบของไอ้แสนหลังจากที่เพื่อนใหม่บางคนเข้ามาถามว่าผมเป็นอะไรถึงได้นั่งตาลอยเหมือนคนผีเข้าแบบนี้ พอทุกคนได้คำตอบที่ชวนให้สงสัยมากกว่าคลายใจ พวกมันก็ส่ายหัวแล้วเดินหนีไป ยกเว้นก็แต่...

"ไม่สบายรีเปล้าธร"

แก๊งสามมอที่ประกอบไปด้วยสามสาวคือหมอน มีม และเมย์ สาวๆ หน้าตาน่าเอ็นดูที่เป็นขวัญใจของพี่ๆ เพราะทั้งหน้าตาและมารยาทบอกเลยว่าคงามสมตัว

"เราโอเค"

ผมพยักหน้ายืนยันจนสาวๆ หมดความสงสัย แล้วจึงก้มลงไปสนใจบางอย่างในมือถือต่อไป

เมื่อพิธีการต่างๆ ของการปฐมนิเทศินิตินิเทศใหม่ในช่วงเช้าจบลง ตอนกลางวัน พี่ๆ จึงปล่อยให้พี่หนึ่งไปหาอะไรกิน ก่อนจะเรียกรวมตอนบ่ายเพื่อพาไปสำรวจคณะและสอนการลงทะเบียนเรียน หลังจากฝากท้องกับโรงอาหารคณะแล้ว ผมเลยมาเดินย่อยอยู่แถวสนามบาสซึ่งอยู่เยื้องๆ กับตึกที่มีห้องทำงานของคณะกรรมการสโมสรนิตินิตคณะ หรือเรียกสั้นๆ ว่า 'ห้องสโมฯ'

"อิง..."

หือ?

ผมทำหน้าเลิกลักตตอนที่ได้ยินเสียงบางอย่างดังมาจากซอกตึกใต้ห้องสโมฯ เมื่อกวาดสายตามองไปรอบๆ บริเวณนั้นแล้วพบแต่ความว่างเปล่าก็ถึงกับเสียสั่นหลังวาบ ดีแต่ว่านี่คือกลางวันแสบๆ ไม่อย่างนั้นผมคงโกยข้าวไปแล้ว

"ฟ้า..."

เดี๋ยวนะ!

ผมชะงักปลายเท้าที่กำลังจะก้าวถอยหลัง

ฟ้าจ๋นหรือ

ชื่อนั้นมีอิทธิพลต่อใจผมมาก มันทำให้ขาทั้งสองข้างเหมือนถูกตรึงหมุดอยู่อย่างนั้น

"อย่าพูดเลยฟ้า"

"อิงห้ามผมไม่ได้หรอก"

เสียงนั้น!

ผมค่อยๆ ย่างเท้าไปเจี่ยหูฟังที่กำลังแกง แม้จะไม่เห็นตัว แต่ผมจำเสียงนั้นได้ เสียงของฟ้า ผมยอมรับว่ามันดูไม่ดีสักเท่าไรที่เสียมารยาทแอบฟังคนอื่นแบบนี้ แต่ความอยากรู้อยากเห็นชนะทุกอย่าง ผมกลั้นหายใจตอนที่แอบชะโงกหน้าออกไป เห็นแผ่นหลังของใครคนหนึ่ง

แผ่นหลังนั้นไม่ใช่ของฟ้า แต่เป็นของหญิงสาวที่ดูคุ้นตาคนหนึ่ง

"อิงฟ้า"

เสียงฟ้าเรียกชื่ออีกฝ่าย

ใช่! อิงฟ้า... ฟ้องฟ้าที่เป็นลูกพี่ลูกน้องกับพี่ทัพฟ้า

"อย่าพูดนะฟ้า"

"ผมขอ..."

ผมนั่งฟังด้วยใจจดจ่อ

"ผมขอออิง"

"ฟ้า..."

เสียงที่อิงฟ้าครางออกมาอย่างอ่อนนอกอ่อนใจ ผมไม่รู้ว่าทั้งคู่มีปฏิริยาต่อกันอย่างไร แต่วินาทีนั้นผมเหมือนคนหูดับ

'ผมขอออิง'

คำสารภาพของฟ้าดังก้องในหัวผม

ฟ้าขอออิง

ฟ้องฟ้า ดาวคะนองคนดัง

ฟ้า... มีคนที่ชอบอยู่แล้วนั่นหรือ

ผมหลับตานิ่ง เนื้อตัวเย็นวาบไม่ต่างจากลมหายใจที่เริ่มแผ่วเบา

นี่ผมอกหักจริงๆ หรือวะ

เฮ้อ... เสียใจชะมัด

ผมทรุดตัวนั่งนิ่งตรงกำแพงนั้นอยู่นาน โดยที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าบทสนทนา

ต่อจากนั้นเป็นยังไง เหมือนว่าหูทั้งสองข้างปิดการรับรู้ไปทันที เน้นนานจนกระทั่งได้ยินเสียงฝีเท้าของใครคนใดคนหนึ่งเดินไปอีกทาง และตามด้วยเสียงฝีเท้าของใครสักคนกำลังจะเดินผ่านมาทางนี้

"ถ้าเรื่องของผมหลุดออกไป ผมจะถือว่ามันหลุดออกมาจากปากคุณนะ... ปีหนึ่ง"

พี่ฟ้าพูดใส่กำแพงอีกฝั่งซึ่งตรงกับจุดที่ผมนั่งแปะอยู่ ผมสะดุ้งวาบ จังหวะที่โผล่หน้าออกไป แผ่นหลังกว้างนั้นก็เดินผละออกไปไกลแล้ว ผมกุมหัวใจตัวเองแน่นมาก

พี่ฟ้ารู้ว่าผมอยู่ตรงนี้

ผมถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วนั่งแปะลงกับพื้นอย่างหมดแรง

"หวัคดี"

ผมชะงักมือที่กำลังวกน้ำใส่หน้า แล้วเงยหน้าขึ้นสบตากับเจ้าของคำพูดนั้น ในกระจก พอเห็นว่าเป็นใครผมก็ยิ้มให้เจ้าของคำพูด

"ขอโทษที่วิ่งชนมึงเมื่อเช้านะ"

คนที่ชนผมในหอประชุมจนกระเด็นเมื่อเช้านั้นพูดด้วยสีหน้าลุแก่อั้ว

"ไม่เป็นไร"

"มึงไม่เจ็บตรงไหนใช่ไหม"

"ไม่"

ผมส่ายหน้าปฏิเสธ ยิ่งเห็นสีหน้ารู้สึกลึบผิดจริงๆ ก็โกรธมันไม่ลง

"กูชื้อวี"

มันยื่นมือมาเป็นเชิงทักทาย

"จร"

"ยินดีที่ได้รู้จักนะ"

"เหมือนกัน"

เออเว้ย ไ้แ่วนหนาเตอะตัวบ้อมๆ นีดูแล้วมันก็น่ารักไม่หยอก
ไอ้วิธีก็ยิ่งกว้างเหมือนดีใจเสียเต็มประดาตอนที่ผมยื่นมือไปจับมือมัน

"เมื่อเข้ากูไม่ได้ตั้งใจชนมึงจริงๆ นะ"

มันพูดอีกครั้งด้วยสีหน้าหมองๆ

"กูมองไม่เห็นมึงจริงๆ พอดีหยิบแ่วนมาใส่ผิดอัน"

ผมพยักหน้าหงึกๆ แล้วตอบว่ามันไปที

"ไม่ต้องขอโทษกูแล้ว กูไม่เป็นไรจริงๆ"

มันยิ้มจนตาหยีแล้วเดินแ่วนตาที่ตกมาอยู่ตรงปลายจมูกขึ้น

"มึงนี่หน้าตลกดีเนอะ"

"อ้อ"

เออมันตลกจริงๆ ด้วยวะ แทนที่จะปฏิเสธเลือกพยักหน้ารับเฉย
ผมพิจารณาของมันซักๆ แล้วแผลอยิ้มออกมา มันซื้อเสื้อผือโอตรีเปล่าวะ
ถึงได้ใส่เป็นอิพิซอพขนาดนี้ โบหน้ากลมตาตีเหมือนมีเชื้อจีน ท่าทางชื่อๆ
ดูไม่มีพิษสง ยิ้มที่เหมือนแะยิ้ม น่าเอ็นดูไม่หยอกเลยว้ย

ป้ายแก่ๆ แล้วหลังจากที่เดินสำรวจคณะและลงทะเบียนเรียนเสร็จสิ้น
พีปีสองก็ปล่อยพวกผมตามอธยาศัย ดั่งนั้นจึงมีพีหนึ่งบางส่วนกลับบ้านไปแล้ว
อีกส่วนหนึ่งยังคงเตร็ดเตร่นั่งเล่นอยู่ที่คณะปะปนอยู่กับรุ่นพี ถึงตอนนี้
ยังไม่เปิดเทอม แต่รุ่นพีอื่นๆ ก็มาสิงอยู่ที่คณะ ช่วยจัดเตรียมสถานที่สำหรับ
วันเปิดเทอม เห็นว่าเปิดเทอมอาทิตย์แรกจะมีรับน้องปีหนึ่งกันที่คณะก่อน
รอบหนึ่ง

ผมกวาดสายตามองไปรอบๆ ลานกิจกรรม แวบหนึ่งผมมองเลยสนามบาส
ไปหยุดสายตาที่ห้องสโมฯ เพราะเป็นช่วงกลางวันหน้าต่างห้องนั้นจึงยังเปิดอยู่
ทำให้เห็นเงาของใครบางคนเดินวนไปเวียนมา ผมม้มริมฝีปากแน่นก่อนจะ
พ่นลมหายใจออกมาเมื่อนึกถึงสิ่งที่ไม่ควรไ้ได้ยิน

'ผมขอบอิ่ง'

นี่ก็ถึงแล้วเสียดหัวใจโคตรๆ

แค่ชอบพี่ฟ้าปกติก็ดูต่างกันเกินไปแล้ว นี่มีพี่องฟ้าสวยระดับดาว
มาเพิ่มระยะห่างระหว่างกันอีก

"เฮ้อ" ผมถอนหายใจแล้วโขกหัวไปกับแผ่นหลังไอ้แสน มันทำหน้าที่
แปลกใจเล็กน้อยที่เห็นผมทำสีหน้าไม่สู้ดีนัก

"เป็นอะไรไปเล่า"

"เปล่า"

ผมส่ายหน้าแล้วซุกหลังมันเป็นลูกสิง ไอ้แสนส่ายหัวก่อนจะละมือ
ที่กำลังจิ้มเกมในมือถือของมันมาลูบหัวผมเบาๆ

"มีเรื่องอะไรไปเล่าไอ้ธร"

"ก็ไม่มีอะไรนี่"

"ไม่มีอะไรหน้าเป็นตุตขนาดนี้"

ไอ้สดมึงก็เปรียบเปรยจนกูเวศตัวเองเลยนะ

ผมแบ่ปากใส่มันก่อนจะตัดสินใจพับหน้านอนลงไปกับโต๊ะ แต่จังหวะนั้น
หางตาของผมนึกเห็นคนกลุ่มหนึ่งกำลังเดินมาทางนี้ พอตั้งใจมองชัดๆ ก็ถึงกับ
สะดุ้งโหยงทันที

แก๊งนายกสโมฯ

แม่่งเฮี้ย มาชะครบทุกคนเลย

ผมหันรีหันขวาง ทำตัวเหมือนคนมีซนักติดหลังเมื่อเห็นใครบางคน
เดินรวมอยู่กับกลุ่มเพื่อนและเหมือนว่ากำลังจะมุ่งหน้ามาทางนี้

"ไอ้ธร"

ผมสะดุ้งสุดตัวตอนที่ไอ้แสนสะกิดไหล่

"สะดุ้งอะไรขนาดนั้น"

"เปล่าๆ"

ไอ้แสนทำหน้าที่ไม่เชื่อ มันกวาดสายตามองไปรอบๆ แล้วกดยิ้มมุมปาก

"มากขึ้นทั้งกลุ่มเลยนี่หว่า"

ผมก้มหน้าลาลายพลางมองตามสายตาของมันก่อนจะส่ายหน้าหัวือ

"นี่ก็ยังไม่ได้ไปทักพี่เก่าชมรมฟุตบอลเลยนี่เนอะ"

"ไอ้แสนอย่า"

มันฟังกันที่ไหนเล่า

มันวิ่งแขนผมให้ออกเดินไปทางแก๊งสโมฯ ทันที ผมทิ้งหัวตัวเองหนักๆ และขึ้นตัวสุดแรง แต่ก็สู้แรงไอ้เพื่อนเวลานี้ไม่ได้ ถูกมันลากจนเซ

"ปล่อยกูไอ้แสน"

"พี่โตม"

ไอ้แสนตะโกนเรียกรุ่นพี่หนึ่งในสี่คนที่กำลังเดินมาทางนี้ เท่านั้นไม่พอยังโบกไม้โบกมือทักทาย ฝ่ายนั้นชะงักไปครู่หนึ่งก่อนจะมุ่นหัวคิดว่าคล้ายกับกำลังคิดอะไรบางอย่างแล้วเดินมาหยุดตรงหน้า

"อ้าวไอ้แสน"

"หวัดดีครับพี่โตม"

'พี่โตม' คือผู้ชายตัวใหญ่กล้ามเนื้อเหมือนพวกนักกีฬา เพราะอดีตเคยเป็นประธานชมรมฟุตบอลที่โรงเรียนและเป็นหนึ่งในเพื่อนสนิทของพี่ทัพฟ้า

"มึงจริงๆ ด้วย สอบติดที่นี่ไม่บอกกันเลยนะ"

"ผมมีพี่เป็นไอดอลไง"

"ไม่ใช่ว่าสอบติดมาหลิ่วหญิงหรือกะมึง"

พี่โตมแซวมันเพราะสมัยเรียนไอ้ห่านี่มันดังในหมู่ผู้หญิงโรงเรียนข้างๆ

จะตาย

"โอ้ พี่"

พี่โตมมองเลยไหลไอ้แสนมาสบตากับผม

"นี่มันไอ้น้องตัวเล็กที่ชอบไปเฝ้ามึงตอนซ้อมบอลใช่ปะ"

"คะ...ครับ"

ผมรับคำเพราะตอนเรียนมัธยมไปเฝ้าไอ้แสนเตะบอลทุกวัน จริงๆ ไม่ใช่เพราะอยากไปให้กำลังใจมันหรอก แต่เพราะที่นั่นมีใครบางคนมาเตะบอลกับเพื่อนเขาตลอดต่างหาก

"โตขึ้นนี่หว่า เมื่อก่อนยังตัวกะเปี้ยกเดินตามไอ้แสนต้อยๆ ตอนนี่

สูงขึ้นเยอะเลยนี่"

พี่โตมพูดยิ้มๆ

"พวกมึงนี่ตัวติดกันตั้งแต่ ม.ต้น จนเข้ามาหา'ลัยเลยหรอวะนี่"

"แหม พวกพี่ก็ติดที่นี้ยกกลุ่มนี่ครับ"

ไอ้แสนพูดย้ำๆ จนพี่โตมร่วมหัวเราะผสมโรง

"เฮ้ยพวกมึง นี่น้องโรงเรียนเรา จำได้เปลววะ"

พี่โตมหันไปตะโกนเรียกเพื่อนอีกสามคน ผมเม้มริมฝีปากแน่น แล้วเนียนขยับไปหลบอยู่หลังไอ้แสน ตอนที่รุ่นพี่สามคนนั้นเดินมาสมทบ

'พี่พีท' คือผู้ชายร่างสูงใหญ่ ใสแว่น ดูเป็นผู้ชายสุขุม

'พี่อ้าย' ตัวเล็กกว่าใครเพื่อน กำลังยิ้มให้พวกเขาและเป็นคนเดียว

ที่ไอ้แสนจ้องตาเป็นมัน

ส่วนคนสุดท้าย...นายกสโมฯ หน้านิ่ง ที่ไม่ว่าจะปรากฏตัวเมื่อใด ก็ทำให้ผมใจสั่นได้เสมอ

"เฮอไอ้แสนนี่ กูจำได้ ว่าแต่มึงรุ่นไหนนะ"

พี่พีทมองพวกผมแล้วพูดยิ้มๆ

"SS104 ครับ"

"โห โคตรห่าง พวกกูอยู่ ม.หก พวกมึงเพิ่งอยู่ ม.สาม เองมั้ง"

"ครับพี่"

ไอ้แสนตอบด้วยท่าทางสบายๆ เพราะสมัยเรียนมันค่อนข้างสนิทกับพวกรุ่นพี่

"ยินดีต้อนรับนะน้องๆ" พี่อ้ายยิ้มตาหยี

"ในฐานะที่พวกมึงเป็นน้องโรงเรียน มีอะไรปรึกษาพวกกูได้" พี่โตมตอบ่าไอ้แสน

"ครับพี่"

"แล้วมึงจะไม่พูดอะไรหน่อยหรือไอ้ฟ้า"

ผมสะดุ้งโหยงแล้วก้มหน้างุดๆ เพราะพี่ฟ้าเป็นคนเดียวที่ยืนเงียบอยู่ตรงหน้าผม

"ยินดีต้อนรับ ขอให้ตั้งใจเรียนมากกว่าตั้งใจแอบฟังคนอื่นคุยกัน
จะได้ไม่โดนรีไทร์"

ทุกคนทำหน้าที่งั้นๆ ขณะที่ผมหน้าร้อนชู้ทำอะไรไม่ถูกต้องที่ได้สบตากับ
พี่ฟ้าตรงๆ

แก๊งสโมฯ เดินลับสายตาไปแล้ว แต่ผมยังยืนนิ่งอึ้งอยู่ตรงนั้น

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623884.html>